

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený Mgr. Adélou Hepovou, advokátkou se sídlem Potoční 2156/6, Šumperk, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Mírov**, se sídlem Mírov 27, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v tom, že eviduje ve Vězeňském informačním systému a osobním spisu žalobce jeho nezákonný pobyt v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 24. 7. 2024, č. j. 65 A 35/2024-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Adéle Hepové, advokátce se sídlem Potoční 2156/6, Šumperk, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **10.858 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o posouzení právní otázky, zda se odsouzený ve výkonu trestu odnětí svobody může žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhat

ochrany proti tomu, že Vězeňská služba České republiky (dále jen „vězeňská služba“) eviduje ve Vězeňském informačním systému a osobním spisu odsouzeného jeho nezákonný pobyt v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením podle § 72a zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“).

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“), který byl v minulosti odsouzen k výjimečnému trestu odnětí svobody na doživotí, právě tímto způsobem vymezil zásah žalované (dále též „Věznice Mírov“), před níž se domáhal ochrany žalobou podanou dne 27. 3. 2024 u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“). Ze žaloby a jejích příloh se podává, že v době, kdy byl stěžovatel umístěn ve Věznici Mírov, ředitel žalované rozhodnutím ze dne 10. 12. 2021, č. j. VS-219214-2/ČJ-2021-803632-OZSTR, rozhodl podle § 72a zákona o výkonu trestu odnětí svobody o jeho zařazení jako velmi nebezpečného odsouzeného do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením na dobu 90 dnů do 9. 3. 2022. Generální ředitelství vězeňské služby (dále jen „generální ředitelství“) rozhodnutím ze dne 22. 12. 2021, č. j. VS-219214-5/ČJ-2021-803632-OZSTZ, zrušilo rozhodnutí ředitele žalované jako nepřezkoumatelné a věc mu vrátilo k dalšímu projednání a vydání nového rozhodnutí. Ten následně rozhodnutím ze dne 29. 12. 2021, č. j. VS-48636-5/ČJ-2020-803632-OZSTZ, vyřadil stěžovatele z oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením, neboť k tomu pominuly důvody.

[3] Záznam o tom, že stěžovatel byl (podle svých tvrzení již) dne 9. 12. 2021 přemístěn na celu v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením, v níž byl umístěn do 29. 12. 2021, eviduje žalovaná ve Vězeňském informačním systému. Stěžovatel jí dne 23. 6. 2023 požádal, aby tento záznam odstranila, ta však jeho žádosti nevyhověla, o čemž jej vyrozuměla stanoviskem ze dne 30. 6. 2023, č. j. VS-784-21/ČJ-2023-803632. Zdůraznila v něm, že záznamy evidované ve Vězeňském informačním systému vypovídají o reálném průběhu výkonu trestu odsouzeného, pročež je nelze odstraňovat. Generální ředitelství následně sdělením ze dne 8. 8. 2023, č. j. VS-173436-2/ČJ-2023-800041, stěžovateli sdělilo, že vězeňská služba při zpracování údajů o ubytování v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením postupuje podle § 23a odst. 4 písm. c) zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení je vězeňská služba správcem evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky, jejíž součástí jsou i údaje o přesném místě a čase jejich výkonu, tedy i o přesném místě ubytování (tj. věznice, oddělení, oddíl, cela, ložnice apod.). Záznamy takto evidované musí přesně odrážet skutečnost, že stěžovatel v daném časovém období byl umístěn do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením, jakkoli tomu tak bylo na základě nezákonného rozhodnutí.

[4] Krajské státní zastupitelství v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajské státní zastupitelství“) sdělením ze dne 5. 1. 2024, č. j. 2 KDT 4018/2023-12, odpovědělo na podnět stěžovatele ze dne 12. 11. 2023, který se týkal neodstranění uvedeného záznamu z Vězeňského informačního systému. Ze sdělení vyplývá, že pokud stěžovatel na základě rozhodnutí ředitele žalované do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením zařazen byl, nemůže v rozporu s faktickým stavem požadovat odstranění záznamů o tom.

pokračování

[5] Ke stejnému závěru dospělo i Vrchní státní zastupitelství v Olomouci. Ve vyrozumění ze dne 20. 3. 2024, č. j. VDT 401/2024-6, kterým odložilo podání stěžovatele obsahující žádost o přezkoumání postupu státního zástupce krajského státního zastupitelství, uvedlo, že Vězeňský informační systém je informačním systémem vězeňské služby určeným pro podporu plnění práv, povinností a úkolů jí stanovených právními předpisy. Jde o interní informační systém sloužící pouze potřebám vězeňské služby. Upravují jej pouze interní předpisy vězeňské služby, a nikoli obecně závazné předpisy platné pro výkon zabezpečovací detence, vazby nebo trestu odnětí svobody, jejichž dodržování je oprávněn a povinen kontrolovat příslušný dozorový státní zástupce krajského státního zastupitelství.

[6] Krajský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle jeho názoru totiž evidování nezákonného pobytu stěžovatele v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením ve Vězeňském informačním systému a osobním spisu není zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

[7] Povahou Vězeňského informačního systému se krajský soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 25. 7. 2022, č. j. 60 A 89/2021-43. Uvedl v něm, že jde o informační systém používaný vězeňskou službou, který obsahuje nejrůznější informace o osobách vykonávajících trest odnětí svobody. Zapisují se do něj mj. informace o umístění osoby v konkrétní věznici, ubytování v konkrétní cele, kázeňských odměnách, návštěvách advokáta, pohovorech apod. Záznam o zařazení stěžovatele do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením slouží jako informace pro zaměstnance žalované a představuje zachycení skutečnosti, která podle ní nastala, a samotný nemůže nijak zasahovat do práv stěžovatele. Možný zásah by bylo možné spojovat až s případným rozhodnutím či jiným úkonem, u něhož by byl tento záznam použit jako podklad, např. v souvislosti s případným budoucím rozhodováním bezpečnostní komise nebo rozhodováním o podmíněném propuštění. Stěžovatel by se mohl proti takovému rozhodnutí nebo jinému úkonu, kterým by byloasaženo do jeho práv, bránit [kromě zmíněného rozsudku krajského soudu č. j. 60 A 89/2021-43, bodů 23 až 25, lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) ze dne 29. 2. 2024, č. j. 10 As 250/2022-33, body 15 až 17, který byl vydán ve stejné věci].

[8] Uvedená evidence podle krajského soudu neporušuje ani právo stěžovatele na informační sebeurčení zaručené v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Stěžovatel vykonává trest odnětí svobody, a tudíž podléhá pravidlům tento výkon upravujícím, včetně evidování konkrétních údajů o jeho pobytu ve věznici ve Vězeňském informačním systému. Tentýž závěr platí i pro evidování pobytu stěžovatele v jeho osobním spisu. Stěžovatel nijak nereflektuje, že u žalované jsou evidovány i ostatní písemnosti pořízené v souvislosti s jeho pobytem v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením. Při případném rozhodování či jiných úkonech, které by mohly zasáhnout do práv stěžovatele, by bylo třeba vycházet i z těchto písemností, které vysvětlují okolnosti zařazení a vyřazení stěžovatele do tohoto oddílu. Tvrzení stěžovatele o jeho případném posuzování jako potížísty kvůli případnému opětovnému umístění v oddílu je toliko v hypotetické rovině.

II. Kasační stížnost

[9] Stěžovatel podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu, který podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Napadené usnesení vzešlo z řízení, v němž nebylo nařízeno jednání, ačkoli s takovýmto postupem stěžovatel souhlasil jen za podmínky zajištění a provedení jím navrhovaných důkazů. Záznam o nezákonném pobytu v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením stěžovateli, který je k dispozici všem zaměstnancům vězeňské služby, bude vyvolávat předpoklad, že stěžovatel musel v průběhu výkonu trestu odnětí svobody spáchat nějaký opravdu závažný delikt (např. rvačka, pobodání, pokus o útěk a věci z podobné kategorie). Nikdo nebude zkoumat jeho osobní spis, aby zjistil, jak se věci skutečně mají. Neodstraněním záznamu se tak pobyt na uvedeném oddílu petrifikuje, jako by byl legální. Stěžovatel rovněž nechtěl, aby byl zařazen do nevelké skupiny „potížistů“, tedy mezi odsouzené, kteří soustavně a nenapravitelně porušují pravidla ve výkonu trestu odnětí svobody. Oddíl se zesíleným stavebně technickým zabezpečením je výrazně přísnější záležitost než „pouhý“ kázeňský trest, který lze navíc zahladit. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že zásah do jeho práv nastane až při rozhodnutí či jiném úkonu, k čemuž dodává, že přístup k potřebným podkladům uložených v osobním spisu žalovaná zakazuje.

[10] Podmínky pro podání zásahové žaloby byly podle stěžovatele bezezbytku naplněny, neboť žalovaná se dopustila zásahu s trvajícím důsledkem. Krajský soud měl pochybit tím, že nepřiměl stěžovatele k natolik jednoznačnému a konkrétnímu popisu jednání žalované, aby bylo možno v dalším kroku zkoumat, zda, kdy a za jakých okolností se toto jednání vskutku odehrálo. Kdyby tak učinil, zjistil by, že za nezákonný zásah je považován okamžik „nevymazání“ nepravdivých informací z Vězeňského informačního systému poté, co generální ředitelství zrušilo jako nepřezkoumatelné rozhodnutí ředitele žalované o zařazení stěžovatele do oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením. Přísně vzato se tedy faktický pobyt stěžovatele v tomto oddílu uskutečnil, nic to však nemění na nezákonnosti jeho zařazení, které je nyní nezákonně evidováno bez právního důvodu.

[11] Další námitky stěžovatele se týkají zpracování jeho osobních údajů, které mělo být v rozporu se zásadami stanovenými v § 25 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Rovněž mělo být zasaženo do jeho práva na opravu zaručeného v § 29 zákona o zpracování osobních údajů, podle něhož má spravující orgán povinnost na žádost subjektu údajů provést výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud porušil zásady zpracování osobních údajů. V tomto případě měl být dán nesoulad zapsaného stavu se stavem skutečným. Osobní údaje zapsané ve Vězeňském informačním systému totiž z důvodu zrušení nezákonného rozhodnutí (jako podkladu pro zápis a následnou evidenci) nejsou přesné ve vztahu k povaze a účelu zpracování. Neodstranění zásahu by navíc vedlo k záměrnému zkreslování dat a ke kolizi s právy jiných osob, např. s jejich právem na informace zaručeným v čl. 17 Listiny.

[12] Za přílehlavý označuje stěžovatel rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, který se sice týkal výmazu údajů o vlastnictví vozidla z registru silničních vozidel, reflektuje však totožnou situaci týkající se pravdivosti údajů zpracovávaných v informačních systémech veřejné správy. Podle tohoto rozsudku byl údaj o vlastnictví vozidla osobou, která jeho vlastníkem prokazatelně nebyla, nejen v rozporu se skutečným stavem, ale i v rozporu se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 4. 2019, a s právy třetích osob.

pokračování

III. Vyjádření žalované

[13] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že evidence vězněných osob je provázaným souborem údajů, které jsou vězeňskou službou vedeny v listinné a elektronické podobě. Elektronickou evidenci vězněných osob tvoří modul celku Správa vězňů Vězeňského informačního systému s názvem „Evidence vězňů“, což je neveřejný registr provozovaný vězeňskou službou a je do ní oprávněn přistupovat pouze oprávněný uživatel. Vězeňský informační systém je využíván především k podpoře správních činností, dále ke statistickému zpracování, výzkumu v oblasti penologie nebo psychologie, poskytování penitenciární a postpenitenciární péče a k vědeckým účelům v oblasti výkonu vazby, výkonu trestu a výkonu zabezpečovací detence. Je určený především pro plánování a realizaci interního dispečerského systému v reálném čase (typicky plánování a realizace eskort, eskortní příkazy). Ve Vězeňském informačním systému je sledován fyzický, administrativní a kmenový stav vězněné osoby, tedy i fyzická přítomnost vězněné osoby v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením.

[14] Osobní spis vězněné osoby je jako typový spis upraven vnitřním předpisem vězeňské služby. Listinnou evidencí vězněných osob se rozumí dokumenty založené v jejím osobním spisu, evidenční pomůcky, záznamy, protokoly a jiné dokumenty. Osobní spis stěžovatele je hybridní a sestává z listinné dokumentace řazené v jednotlivých spisových částech a z elektronické dokumentace, která je automaticky evidována v elektronickém systému spisové služby. Údaje, které tvoří jeho obsah, se zpravidla vedou i ve Vězeňském informačním systému.

[15] Písemnosti ohledně pobytu stěžovatele v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením jsou založeny ve druhé části jeho osobního spisu, určené pro zakládání a evidování všech rozhodnutí ředitele věznice učiněných během výkonu vazby, výkonu trestu nebo výkonu zabezpečovací detence a hodnocení zpracovaných pro potřeby orgánů činných v trestním řízení. Jsou zde založeny návrh a rozhodnutí o zařazení stěžovatele do tohoto oddílu, jeho stížnost proti tomuto rozhodnutí, postoupení stížnosti k vyřízení, rozhodnutí o stížnosti, návrh a rozhodnutí na vyřazení stěžovatele z oddílu. V osobním spisu jsou tak zaznamenány veškeré rozhodné skutečnosti, ze kterých vyplývají důvody zařazení a následného vyřazení stěžovatele z oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením. Žalovaná nečiní záznamy o vězněné osobě v rozporu s výše popsanou evidencí vězněných osob. Dne 28. 7. 2023 vyřídila žádost stěžovatele o odstranění záznamu. Záznamy evidované v evidencích vedených vězeňskou službou musí přesně odrážet skutečnost, že stěžovatel byl v určitém časovém období skutečně umístěn do uvedeného oddílu, jakkoli v případě tohoto umístění bylo vydáno nezákonné rozhodnutí.

[16] Argumentace stěžovatele obsažená v kasační stížnosti je podle žalované nepřiléhavá na nyní posuzovanou věc a její postup nelze označit za nezákonný zásah. Žalovaná proto navrhla kasační stížnost v celém rozsahu zamítnout. Závěrem dodala, že stěžovatel v současné době vykonává trest odnětí svobody ve Věznici B., do jejíž gesce nyní spadá elektronická evidence ve Vězeňském informačním systému.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Následně přezkoumal usnesení krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i případných vad, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Napadeným usnesením byla odmítnuta žaloba stěžovatele na ochranu před nezákonným zásahem žalované, který měl spočívat v tom, že žalovaná eviduje ve Vězeňském informačním systému a osobním spisu stěžovatele jeho nezákonný pobyt v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením podle § 72a zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

[20] Směřuje-li kasační stížnost proti usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba, lze v ní uplatnit jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se tak mohl v posuzované věci zabývat výlučně tím, zda byl dán zákonný důvod odmítnutí žaloby. Věcné posouzení, zda záznam o uvedeném pobytu stěžovatele je možné evidovat ve Vězeňském evidenčním systému a osobním spisu stěžovatele, by kasační soud mohl provést teprve v případě, že by napadené usnesení bylo v tomto řízení zrušeno a ve věci by znovu, tentokrát věcně, rozhodl krajský soud.

[21] Podle § 82 s. ř. s. „[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“. Uvedené podmínky musí být splněny kumulativně. Nesplnění i jen jedné z nich má za následek, že ochranu před tvrzeným zásahem nelze poskytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb.). Je-li zároveň zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zásahem, pak takováto žaloba musí být bez ohledu na pravdivost tvrzení stěžovatele odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Chybí totiž podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 115).

[22] Ačkoli žádný právní předpis výslovně neupravuje Vězeňský informační systém, vězeňská služba je oprávněna shromažďovat a uchovávat některé údaje o osobách ve výkonu trestu odnětí svobody. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poukazuje na § 23a odst. 4 písm. c) zákona o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky, který stanoví, že „[v]ězeňská služba je správcem evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody na území České republiky, která obsahuje údaje o průběhu výkonu zabezpečovací detence, vazby nebo trestu odnětí svobody včetně údajů o přesném místě a době, kdy taková osoba vykonávala zabezpečovací detenci, vazbu nebo trest odnětí svobody, přehledu o udělených odměnách a uložených kázeňských trestech a údajů o výsledcích zdravotních prohlídek“.

pokračování

[23] Pro posuzovanou věc je rozhodné, že žádný zákon nespojuje se zahrnutím určitého údaje do Vězeňského informačního systému právní následky zakládající přímý zásah do práva osoby, které se tento údaj týká. Orgány veřejné moci při výkonu své působnosti nejsou údaji obsaženými v této evidenci vázány a mohou z nich vycházet toliko jako z podkladu, jehož správnost si však musí samy vyhodnotit. Jde o informativní záznamy o osobách ve výkonu zabezpečovací detence, vazby nebo trestu odnětí svobody. Ani samotný záznam vězeňské služby ve Vězeňském informačním systému o tom, že osoba ve výkonu trestu odnětí svobody byla po určitou dobu fakticky umístěna v oddílu se zesíleným stavebně technickým zabezpečením, byť tam byla zařazena na základě rozhodnutí ředitele věznice podle § 72a zákona o výkonu trestu odnětí svobody, které bylo posléze zrušeno jako nezákonné, proto bezprostředně nezasahuje do práv této osoby (srov. *mutatis mutandis* rozsudek NSS č. j. 10 As 250/2022-33, bod 16). Tyto závěry se plně uplatní i ve vztahu k údajům obsaženým v osobním spisu stěžovatele.

[24] Nejvyšší správní soud z těchto důvodů přisvědčil závěru krajského soudu, že evidování uvedeného záznamu ve Vězeňském informačním systému a osobním spisu stěžovatele není zásahem, před nímž by se stěžovatel mohl domáhat ochrany žalobou podle § 82 s. ř. s. To znamená, že nebyla dána podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu, v důsledku čehož krajský soud odmítl žalobu stěžovatele v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soudní ochrana veřejných subjektivních práv stěžovatele je zajištěna až proti případnému rozhodnutí nebo jinému úkonu, který by do práv stěžovatele přímo zasahoval a u něhož by byl uvedený záznam použit jako podklad.

[25] Na uvedeném posouzení nemění nic namítané porušení práva na opravu zaručeného v § 29 zákona o zpracování osobních údajů. Předně je třeba uvést, že stěžovatel zásah do tohoto práva v žalobě vůbec netvrdil. I kdyby tak ale učinil, stěžovatel mohl za účelem ověření zákonnosti zpracování osobních údajů podat podnět o ověření zákonnosti zpracování osobních údajů podle § 31 zákona o zpracování osobních údajů, který provádí čl. 52 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Teprve poté by přicházela v úvahu možnost domáhat se soudní ochrany, jejíž zajištění předpokládá také čl. 53 této směrnice.

[26] Poukazuje-li stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 254/2016-33, v něm byla řešena odlišná situace. Hlavní město Praha tehdy v registru silničních vozidel vedeném podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, v rozhodném znění, evidovalo jako vlastníka vozidla osobu, která jeho vlastníkem již nebyla. Úřad pro ochranu osobních údajů uložil hlavnímu městu Praha pokutu za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v rozhodném znění, neboť v rozporu s § 5 odst. 1 písm. c) tohoto zákona jako správce osobních údajů zpracovávalo nepřesné osobní údaje. Krajský soud následně rozhodoval o žalobě správce osobních údajů proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů, a nikoli o žalobě subjektu osobních údajů na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím v zpracovávání nepřesných osobních údajů. Na rozdíl

od Vězeňského informačního systému je registr silničních vozidel informačním systémem veřejné správy, který je zřízen přímo zákonem, a zápis osoby jako vlastníka silničního vozidla do něj má význam z hlediska jejích práv a povinností.

[27] Namítl-li stěžovatel, že souhlasil s nenařazením jednání jen za podmínky zajištění a provedení jím navrhovaných důkazů, tato námitka není důvodná s ohledem na § 49 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jednání nařizuje k projednání věci samé. Tak tomu ale není, je-li žaloba odmítnuta. Rozhodnutí o žalobě rovněž nevyžadovalo, aby stěžovatel upřesnil svá tvrzení, v čem spatřuje zásah žalované do svých veřejných subjektivních práv. Tento zásah byl v žalobě vymezen dostatečně určitě.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl sice ve věci úspěch, v řízení o kasační stížnosti však žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevyňaložil, a tudíž mu kasační soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[30] K žádosti stěžovatele mu Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 1. 10. 2024, č. j. 4 As 169/2024-23, ustanovil zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti, advokátku Mgr. Adélu Hepovou. Její hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Kasační soud určil odměnu advokátky v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, částkou 9.300 Kč (3 x 3.100 Kč) za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, další porada s klientem přesahující jednu hodinu a doplnění kasační stížnosti) a dále částkou 900 Kč (3 x 300 Kč), která představuje paušální náhradu hotových výdajů vztahující se ke třem úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Všechny úkony právní služby poskytla ustanovená zástupkyně přede dnem nabytí účinnosti novely advokátního tarifu provedené vyhláškou č. 258/2024 Sb., a tudíž jí za ně náleží odměna podle advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb.). Ustanovená zástupkyně není plátkyní daně z přidané hodnoty.

[31] Náhrada cestovních nákladů ustanovené zástupkyně na poradu se stěžovatelem dne 9. 10. 2024 na trase Šumperk – Mírov a zpět (58 km) při průměrné spotřebě benzínu (Natural 95) osobního automobilu (podle doloženého technického průkazu) 6 l/100 km a sazbě 38,20 Kč/l [§ 4 písm. c) vyhlášky č. 398/2023 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok 2024] činí zaokrouhleně 133 Kč a náhrada za používání osobního automobilu při ujetých 58 km a sazbě 5,60 Kč na 1 km [§ 1 písm. b) téže vyhlášky] činí po zaokrouhlení 325 Kč. V souvislosti s cestou náleží advokátovi náhrada za promeškaný čas ve výši 200 Kč (2 x 100 Kč) za dvě započaté půl hodiny (§ 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu).

pokračování

[32] Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů ustanovené zástupkyně stěžovatele, náhrady cestovních nákladů a náhrady za promeškaný čas činí 10.858 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu